

РЕШЕНИЕ

№ 444

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в
публично заседание на 16.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8633** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от П. Л. З. от [населено място] срещу Акт за прихващане или възстановяване № 1100648 от 30.05.2010г. издаден от орган по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1516 от 03.09.2011г. на Директора на Дирекция „ОУИ“ – ЦУ-НАП – С..

С оспорваният АПВ не се признава намалението на данъчната основа за облагане доходите на жалбоподателя за 2010 година с платените от него лихви по отпуснат банков кредит. В жалбата се релевират възражения относно констатациите в оспорвания акт за наличие на обстоятелства и факти, които дават основание за признаване на данъчното облекчение за млади семейства по реда на чл.22а от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗОДФЛ). Жалбоподателят счита, че неправилно органът по приходите е приел, че тъй като тегленето на ипотечния кредит предхожда сключения от него граждански брак респ. Неправилно и незаконосъобразно е отказал приложението на чл.22а ЗОДФЛ. Според З., идеята на законодателя е, да подпомогне младите семейства за закупуване на семейно жилище, независимо дали гражданският брак е сключен преди или след сключването на ипотечния кредит, поради което посочената разпоредба следва да се тълкува разширително. Възражава се, че тълкуването, направено от данъчните органи е неправилно и поставя младите семейства в неравноправно положение.Иска се отмяна на атакувания акт.

Ответникът по жалбата , редовно призован в с.з. оспорва същата и изразява становище за нейната неоснователност.

Административен съд – София град, I отделение, VII състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена пред надлежен съд в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, поради което същата е допустима, Разгледана по същество жалбата е и основателна.

Издаден е Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № 1100648/30.05.2011г., издаден от орган по приходите на ТД-НАП-С., с който органът по приходите, на основание резолюция за извършване на проверка № 1100648/04.05.2011г. и след проверка на данните по годишна данъчна декларация (ГДД) № 1618/0611/28.04.2011г. на П. Л. З., е отказал да му признае като надвнесена сумата от 1 111, 91 лв. и е определил данък за довносяне от 54 лв., който отказ е в резултат, на отказ да му бъде признато данъчно облекчение за млади семейства, правото за което е упражнено с въпросната декларация. Мотивите на органа по приходите са, че тъй като данъчнозадълженото лице към момента на сключване (30.07.2008г.) на договора за ипотечен кредит за покупката на недвижимия имот, не е бил сключил граждански брак, а е сключил такъв на 13.09.2008г., не е налице първото от условията по чл. 22а, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ.

Отказът е потвърден от горестоящия орган по приходите и от административния съд с аналогични мотиви.

Между страните не е налице спор относно фактическата обстановка по казуса и тя е следната: на 30.07.2008 г. между [фирма] в качеството на кредитор и П. Л. З. и Е. В. В. от друга страна, в качеството им на кредитополучатели е сключен договор за ипотечен банков кредит. По силата на този договор, банката предоставя на кредитополучателите кредит в размер на 180 000 лева.

На 13.09.2008г. П. Л. З. и Е. В. В. сключват граждански брак.

С подаването на ГДД за 2010 г. П. Л. З. в таблица 5-ползване на данъчни облекчения за млади семейства, е декларирал данъчно облекчение за млади семейства в размер на 16 765, 01 лв., в резултат на което претендира възстановяване на надвнесен данък в размер на 1 111, 91 лв.

Тази фактическа обстановка е установена обективно от както от органа по приходите, така и от решаващия орган в Решение № 1516/03.09.2011г.

Органът по приходите респ. решаващият орган, обаче, неправилно са тълкували и приложили материалния закон- чл. 22а от ЗДДФЛ, , приложимата правна норма е чл. 22а от ЗДДФЛ в редакцията към 2010 г. Необосновано органът по приходите е приел, че приложимата разпоредба изисква наличието на сключен граждански брак към датата на сключването на ипотечния кредит.

Съгласно разпоредбата на чл.22а ЗОДФЛ (в приложимата ѝ редакция към 2010г.), сумата от годишните данъчни основи по чл. 17 се намалява с направените през годината лихвени плащания върху първите 100 000 лева по ипотечен кредит, когато са налице кумулятивни следните условия:

1. договорът за ипотечен кредит е сключен от данъчнозадълженото лице и/или от съпруга/а, с който/която имат сключен граждански брак;

2. данъчнозадълженото лице и/или съпруга/ата не са навършили 35 - годишна възраст към датата на сключения договор за ипотечен кредит;

3. ипотекираното жилище е единствено жилище за семейството през данъчната година.

В този смисъл, настоящата инстанция намира за основателен доводът на

жалбоподателя, че от редакцията на посочената разпоредба, не следва изводът, че бракът между данъчнозадълженото лице и съпруга/та трябва да е факт към момента на сключване на ипотечния кредит.

Ако законодателят е имал предвид именно това, редакцията на разпоредбата и по-конкретно на т. 1 от чл. 22а би била различна. Не може и не следва да се търси нещо, което го няма в закона.

В чл. 22а, т. 1 от ЗДДФЛ не е въведено категорично и недвусмислено изискването, данъчнозадълженото лице да е в брак към момента на сключване на договора за ипотечен кредит, поради което неоснователно административният съд и органът по приходите са приели, че подобно изискване е налице в закона, и то не е изпълнено в конкретния случай.

Следва да се има предвид, от една страна, че разпоредбата на чл. 22а от ЗДДФЛ е данъчна, което налага стриктното ѝ тълкуване.

От друга страна, разпоредбата има социална насоченост, поради което не ѝ съответства тълкуване, ограничаващо приложното ѝ поле. Достатъчно е, че към момента на подаване на годишната данъчна декларация за 2010 г. с която е упражнено правото за ползване на облекчението по чл. 22а от ЗДДФЛ, данъчнозадълженото лице е било в брак.

По тези съображения настоящият състав преценява решаващия извод на органа по приходите за неправилен и незаконосъобразен.

Касателно останалите предпоставки на закона за ползване на данъчното облекчение, няма спор между страните, че същите са налице към момента на подаване на ГДД, а съществуването им към този момент се установява и от представените по делото доказателства.

Не се спори също така между страните, че размерът на данъчното облекчение, декларирано в ГДД за 2010 г. съответства на лихвените плащания през годината върху първите 100 000 лв.

Следователно към момента на подаване, на ГДД № 1618/28.04.2011 жалбоподателят е изпълнил фактическия състав на чл. 22а от ЗДФЛ, поради което с подаването ѝ законосъобразно е упражнил правото си на данъчно облекчение за млади семейства.

По изложените съображения, Административен съд – София – град, I отделение, VII състав счита, че оспорваният акт за прихващане или възстановяване (АПВ) 1100648/30.05.2011г., издаден от органа по приходите при ТД на НАП С., потвърден с решение № 1516/03.09.2011г. на директора Дирекция „ОУИ“ – С. , следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане или възстановяване № 1100648 от 30.05.2010г. издаден от орган по приходите при ТД на НАП-С., потвърден с Решение № 1516 от 03.09.2011г. на Директора на Дирекция „ОУИ“ – ЦУ-НАП – С..

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: